

fældet, og naar der saa i selve Lovforslagets § 28 staaar anført den Betaling, som skal ydes for syge Soldaters Behandling paa civile Sygehuse under ekstraordinær Indkvartering, forekommer det mig, jeg er fuldt berettiget til at omtale, at her udviser Militæret en Flothed, som ikke staaar i rimeligt Forhold til de Udtalelser, der ellers fremkommer om Sparsommelighed.

Den højtærede Minister turde ikke bestride, at de Tal, jeg har nævnt, kunde være rigtige; han tvivlede noget om, at det naaede dette Beløb, men han sagde: Det er jo muligt, for ser man paa, hvad det koster for Københavns Kommune ude paa Forsørgelsesanstalten, er det jo langt større Summer, og derfor er det meget rimeligt, at der er Tale om disse store Beløb, saa meget mere som der jo tidligere er udvist en stor Flothed ved Opførelsen af Sygehuse.

Nu har jeg talt om de militære Sygehuse i Provinserne, og hvis der dér er udvist Flothed, er det Militæret og Ministeriet, det daværende Indenrigsministerium, der har Ansvaret derfor, idet disse Sygehuse er opført nejagtigt efter de Forskrifter, der er givet fra Ministeriets Side. Hvis der er udvist Flothed — hvad jeg i øvrigt ikke er tilbøjelig til at tro —, er det Ministeriet, der har Ansvaret derfor. Hvad angaar det militære Sygehus herude paa Københavns Grund, synes jeg, det er underligt at drage det ind i denne Forbindelse; der ligger jo ingen Soldater derude. Jeg har talt om Indkvarteringsordningen, som vedrører Købstæderne og ikke i mindste Maade vedrører København, og derfor synes jeg, det var en underlig omgaaende Bevægelse, den højtærede Indenrigsminister foretog, naar han i Stedet for at inklade sig i en Debat om dette Forhold drog ud paa Fælleden til det nye Sygehus og sagde: Saa meget har det kostet derude, og der er udvist Flothed, og det skulde det værende Medlem have taget Afstand fra o. s. v. Det forekommer mig, at det er en omgaaende Bevægelse, som det vist hedder i Militærsproget, men den vil alligevel ikke føre Ministeren til det Resultat, han har tilsigtet, og det fremgik i øvrigt ogsaa af Ministerens Slutningsbemærkninger, som gik ud paa, at i Grunden var han fuldstændig enig med mig om, at man burde undersøge, om ikke man burde nedlægge disse militære Sygehuse i Pro-

vinsen og lade Soldaterne blive behandlet paa de civile Sygehuse, for saa vidt der er Plads dertil. Og naar vi er enige om Realiteten, kan vi jo godt lade Københavns Kommune være i Fred i den Forbindelse. Det er underligt, at meget ofte, naar den højtærede Indenrigsminister skal forsvare sin Stilling, maa han henvise til, hvorledes Københavns Forhold er. Det forekommer mig, at det er et Forsvar, som ikke kan veje synderligt i denne Forbindelse.

Hvad endelig § 33 angaar, mente den højtærede Minister, at det vilde være en meget alvorlig Sag at udelade denne Paragraf: der var jo Tale om Tilfælde, hvor Landets Eksistens kunde staa paa Spil, og saa gjaldt det ikke alene naturligtvis at have en handlekraftig Forsvarsminister i det givne Øjeblik — det er man nu ikke altid sikker paa at have —, men ogsaa om, at denne Minister havde den tilstrækkelige Myndighed. Ja, hvorfor er det nødvendigt? Danmark har jo bestaaet i mange Aar og ofte været inde under krigerske Forhold, og jeg indrømmer, at Danmark ikke altid er gaaet heldigt ud af disse krigerske Forhold; om det skulde skyldes den Omstændighed, at de daværende Indkvarteringsbestemmelser ikke har givet Forsvarsministeren Myndighed til at annullere Reglerne for Indkvartering, det tør jeg naturligvis ikke afgøre; men ihvorvel jeg mener, at Indkvarteringsreglerne er af Betydning, tillægger jeg dem ikke saa stor Betydning, at de skulde have nogen afgørende Indflydelse paa Landets Eksistens under krigerske Forviklinger. Og da man hidtil, saa længe Danmark har eksisteret, har kunnet klare sig uden at give en Forsvarsminister denne Myndighed, saa forstaar jeg ikke, hvorfor det nu skal være nødvendigt at gøre det. Jeg henviser til, hvad jeg sagde før, at jeg mener, det er for stor en Myndighed, man lægger i Ministerens Haand, og derfor kan jeg ikke være med dertil.

Carlsen-Skiødt: Den højtærede Indenrigsminister bebrejdede mig, at jeg havde fremsat den Tanke, at man burde overveje, om ikke Indkvarteringsforpligtelsen skulde kunne paalægges ikke blot Købstæderne, men ogsaa Landkommunerne. Jeg tror nok, den højtærede Minister gør mig Uret, saa vidt jeg kunde skønne efter